

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/27/2020
Identifikačné číslo spisu: 4618010099
Dátum vydania rozhodnutia: 11.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4618010099.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela, sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného E. R. o dovolaní menovaného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/98/2018, z 11. decembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. R. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/24/2018, z 10. októbra 2018 bol obvinený E. R. uznaný za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe podrobne opísanom vo výrokovvej časti označeného rozsudku.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem rokov) s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona menovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súd prvého stupňa zrušil výrok o treste uloženom obvinenému rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/38/2017, z 10. januára 2018, právoplatným 26. apríla 2018 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej G. W., narodenej XX. C. XXXX v Q., trvale bytom Q., T. XXXX/X vo výške 40 (štyridsať) Eur.

Krajský súd v Nitre rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným rozhodol uznesením, sp. zn. 1To/98/2018, z 11. decembra 2018 tak, že odvolanie obvineného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na ním predpokladané naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. f) [trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje] a písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V dovolaní obvinený uviedol, že „Z jeho pohľadu“ došlo k závažným porušeniam zákona, ktoré mali za následok aj nezákonné rozhodnutie oboch súdov. Ak by neboli iné dôležité a podstatné okolnosti skutku, bolo by možné uvažovať o „existencii tak závažného protiprávneho konania, dokonca intenzity zločinu“. Súdny však nevyhodnotili iné závažné a súčasne existujúce okolnosti, ktoré vylučujú trestnosť obvineného, resp. túto natoľko zmiernujú, že by jeho konanie bolo možné kvalifikovať podľa iných a pre neho priaznivejších ustanovení Trestného zákona. On a poškodená sa poznávajú sedem rokov, pričom niekoľko rokov žili v spoločnej domácnosti u jeho matky a z tohto spoločného života majú aj maloleté dieťa. Jeho snahy a pokusy o orálny intímny styk s poškodenou neboli ničím výnimočným a nebolo to ani prvýkrát. Preto bolo preňho obtiažne vôbec pochybovať, že poškodená svoj nesúhlas myslí vážne. Obaja boli v tom čase pod vplyvom omamných látok, čo mohlo do istej miery skresliť ich obojstrannú vôľu mať intímny styk aj takýmto spôsobom. Ak to nebolo protiprávne dovtedy, „nemuselo by to byť protiprávne ani v tomto prípade“. Ku skutku došlo v nočných hodinách v priebehu niekoľkých hodín a počas celého času bol s poškodenou v kontakte. Preto je zarážajúce, že poškodená ani raz nevyužila možnosť „slobodného odchodu“ od neho. V tejto súvislosti si obvinený položil otázku, čo si mal myslieť o takomto prístupe poškodenej a či takýto prístup nemohol u neho vzbudiť presvedčenie o tom, že proti takémuto spôsobu pohlavného spoluzitia v uvedený čas vlastne nič nemá a „ako to v niektorých podobných prípadoch robia niektoré ženy, robí fóry, aj keď v podstate proti tomu nič nemajú“. Spáchanie skutku poškodená oznámila až po troch dňoch, čo nesvedčí o objektívite vyhodnotenia všetkých dôkazov zo strany súdu. K podaniu trestného oznámenia ju donútila jej matka, ktorá mala proti obvinenému mnoho výhrad a vlastne len realizovala to, čím sa mu už v minulosti vyhrážala. Ani obrana poškodenej spočívajúca v tom, že obvineného uhryzla do penisu nie je takým dôkazom, ktorý by sa nedal vysvetliť aj tak, že „jednoducho neodhadla tlak penisu obvineného v jej ústach“. Jeho reakcia bola reflexná a nie premyslená. Znalecké dokazovanie nie je takisto jednoznačné a možno o ňom mať vážne pochybnosti. Obaja súdni znalci pripustili odchýlku správania sa v norme, pokiaľ ide o správanie tak obvineného ako aj poškodenej. Po spáchaní skutku navyiac obvinený i poškodená vzájomne komunikovali cez aplikáciu Messenger. V nadväznosti na uvedené obvinený k podanému dovolaniu pripojil obrazovú snímku z tejto údajnej komunikácie. „Z toho dôkazu vyplýva, že rozhodnutia oboch súdov sú výsledkom niečoho, čo ani obvinený, ani poškodená nepovažovali za protiprávne, ale že to bolo výslovne dielom matky poškodenej“. Ak sa teda na predmetnú vec má nazeráť pohľadom obvineného tak, ako je naznačený vyššie, „musia existovať seriózne pochybnosti o tom, či skutok vôbec zodpovedá trestnoprávnym podmienkam pre odsúdenie obvineného“.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd na podklade podaného dovolania rozhodol tak, že „postupom podľa § 386 a § 388 Trestného poriadku rozhodol rozsudkom o porušení zákona, zrušil napadnuté rozhodnutia odvolacieho i prvostupňového súdu a vec prikázal na rozhodnutie odvolaciemu súdu“.

Prokurátor sa k podanému dovolaniu vyjadril v podstate tak, že čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku bolo v predmetnej trestnej veci vedené trestné stíhanie pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a nasl. Trestného zákona. Ide o trestný čin, v prípade ktorého sa pre začatie trestného stíhanie (resp. pokračovanie v ňom) nevyžaduje v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku súhlas poškodeného. V ostatnom rozsahu prokurátor vo všeobecnosti uviedol, že považuje rozhodnutia tak súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu za zákonné a správne, pričom k týmto súdym dospeli na podklade riadne zisteného skutkového stavu plne súladnom s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Prokurátor skonštatoval, že dôvody dovolania označené obvineným nie sú naplnené, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Po splnení tejto formálnej prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné, nakoľko dovolacie dôvody, na ktoré obvinený poukazuje zjavne nie sú v posudzovanej veci splnené, a to riadiac sa nasledovným:

Podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje.

Podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku, trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a § 158, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 167, neposkytnutia pomoci podľa § 177 a § 178, porušovania domovej slobody podľa § 194, ochrany súkromia v obydli podľa § 194a, porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a § 197, krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a § 217, neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218, neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219, podvodu podľa § 221, podielníctva podľa § 231 a § 232, úžery podľa § 235, zatajenia veci podľa § 236, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a § 238, poškodzovania veriteľa podľa § 239, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240, poškodzovania cudzej veci podľa § 245 a § 246, poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247, porušovania autorského práva podľa § 283, krivého obvinenia podľa § 345, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, ohovárania podľa § 373, poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď ako aj pre trestný čin opilstva podľa § 363, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty niektorého z týchto trestných činov, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlas len jedného z nich.

Ustanovenie § 211 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku je v spojení s obvineným uplatňovaným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku potrebné vykladať tak, že ide o prelom do zásady legality a oficiality (§ 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku), pre splnenie ktorého zákon požaduje súčasné (kumulatívne) splnenie nasledovných podmienok:

a) záujem poškodeného, ktorý má blízky vzťah k páchatelovi trestného činu označeného v § 211 ods. 1 Trestného zákona na potrestaní práve tohto páchatela, pričom tento záujem je čo do intenzity rovnaký s právom odoprieť vypovedať proti takej osobe podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku - teda právom poškodeného vyjadreným ako jeho záujem netrestať takeho páchatela, ktorého trestný postih by pre poškodeného právom predstavoval vlastnú ujmu,

b) musí ísť o niektorý z taxatívne uvedených trestných činov tak, ako sú tieto presne označené v § 211 ods. 1 Trestného zákona a napokon

c) nesmie ísť o trestný čin, ktorým bola spôsobená smrť alebo poškodeným je štát, obec, vyšší územný celok, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu alebo právnická osoba, ktorá hospodári s verejnými financiami.

Ak sa obvinený domáha existencie označeného dovolacieho dôvodu tak najvyšší súd pripomína, že v

predmetnej trestnej veci bolo vedené trestné stíhanie pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a nasl. Trestného zákona. Z uvedeného plynie záver, že nejde o taký trestný čin, vo vzťahu ku ktorému sa pre začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v ňom vyžaduje súhlas poškodeného s trestným stíhaním.

Inak povedané, nebola splnená podmienka uvedená pod písm. b) vyššie vymedzeného rozboru ustanovenia § 211 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Pokiaľ totiž zákonodarca presne vymedzí, ktoré trestné činy považuje s poukazom na ich predpokladanú závažnosť „stíhateľné“ len so súhlasom poškodeného a naopak - ktoré pre ich typovú závažnosť v zmysle trestnej politiky štátu v podstate klasifikuje ako trestné činy, o ktorých majú orgány činné v trestnom konaní konať z úradnej povinnosti bez ohľadu na súhlas poškodeného, nezostáva tak orgánom činným v trestnom konaní ako ani súdu postupovať inak, ako stíhať tieto trestné činy a rozhodovať o nich.

Najvyššiemu súdu sa žiada poznamenať, že práve pri tzv. sexuálnych trestných činoch s poukazom na ich objekt v prípade, ak by bol aj vo vzťahu k podmienkam trestného stíhania pre takýto trestný čin požadovaný súhlas poškodeného, by ich páchatelia boli prakticky nestíhateľní. Je tomu tak jednak z toho dôvodu, že objektom týchto trestných činov je okrem iného aj právo človeka slobodne rozhodovať o svojom sexuálnom živote ako aj záujem spoločnosti na niektorých všeobecne uznávaných zásadách v sexuálnych vzťahoch. Z praktického hľadiska k uvedenému pristupuje riziko, že by si poškodený ako obeť takého trestného činu mohol hocikedy (napríklad v dôsledku nechceného vystaveniu sa opätovnej traumatizácii alebo z čisto citového a ľudského hľadiska) rozmyslieť už udelený súhlas, resp. ho pri prvom výsluchu neudelit' vôbec. Je bezpredmetné, či by tomu tak bolo zo strachu z možnej pomsty páchatel'a alebo rýdzo emocionálneho pohľadu, resp. spomienkového optimizmu obeť trestného činu voči partnerovi, ktorý sa voči nemu - častokrát permanentne - dopúšťa niektorého z trestných činov sexuálneho násillia.

Naopak platí, že záujem štátu a celej spoločnosti vyjadrený prostredníctvom zásad trestnej politiky tak, že požaduje udelenie súhlasu poškodeného len vo vzťahu k presne vymedzeným trestným činom, je vyšším princípom nad záujmom poškodeného, aby nebol páchatel' trestného činu potrestaný za jeho protiprávne konanie z dôvodu pocit'ovania ujmy alebo inej negatívnej emócie, resp. dopadu do jeho osobnej alebo citovej sféry v dôsledku postihu páchatel'a.

Takto formulovaný záver, ktorý je premietnutý do znenia § 211 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku bráni prijatiu argumentácie obvineného.

Čo je podstatné: platí, že v trestnej veci obvineného sa nejedná o trestný čin, ktorý je osobitne uvedený v príslušnom ustanovení Trestného poriadku ako taký trestný čin, po ktorého spáchaní možno začať trestného stíhanie, alebo v trestnom stíhaní pokračovať len so súhlasom poškodeného. Preto úvahy obvineného stoja zjavne mimo uplatňovaný dovolací dôvod.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Preto v tejto časti argumentáciu obvineného odmietol ako nedôvodnú.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne

kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky hmotno - právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať.

V dôsledku uvedeného potom ani námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených súdmi nižších stupňov a pochybenia v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, domáha sa tak výlučne podstatnej zmeny skutkových záverov, čo by viedlo ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nespáchal, a to napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru. Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený len pokračuje vo svojej obhajobe a (vyjmúc skutočne zanedbateľné rozdiely) opakuje svoje námietky predložené v konaní predchádzajúcom podaniu dovolania, pričom vôbec nereflektuje na významový obsah jemu dostupných dovolacích dôvodov.

Inak povedané dovolanie obvineného je obsahovo len ďalším odvolaním - riadnym opravným prostriedkom, v ktorom prioritne vyjadruje nesúhlas s hodnotením vykonaného dokazovania v rámci rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho konania ustáleného v skutkovej vete, pričom v podstate tieto zároveň sám hodnotí zo svojho (a pochopiteľne pre neho priaznivejšieho) uhla pohľadu.

K tomu vhodne poslúžia doslovné citácie dovolacích námietok obvineného, ktoré sa pohybujú výlučne v rovine: „ak sa na predmetnú trestnú vec pozrieme z pohľadov uvedených v podanom dovolaní“, „moje konanie by bolo možné kvalifikovať inak“, resp. „nemuselo by to byť protiprávne“. V tomto smere je irelevantné, ak obvinený používa pojem „seriózne právne pochybnosti“, ak neuvádza právne, ale výlučne len skutkové námietky, a to spôsobom: „ak sa na trestnú vec pozrieme optikou priaznivejšou pre obvineného, hypoteticky možno dospieť k záveru, že konanie obvineného hypoteticky nie je trestným

činom".

Toto všetko sú námietky, ktoré obvinený zhodne uplatňoval už v podanom odvolaní. A práve odvolacie konanie ponúkalo obvinenému dostatočný procesný priestor pre uplatňovanie presne takéhoto typu odvolacích námietok smerujúcich proti výsledkom vykonaného dokazovania a ich hodnoteniu, resp. ponúkaniu inej interpretácie skutkového deja. Akákoľvek iná ingerencia najvyššieho súdu do uzavretých skutkových zistení (než tá, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti s poukazom na § 371 ods. 3 Trestného poriadku) je ďalej kategoricky vylúčená. V dovolacom konaní je pre dovolací súd záväzný skutok tak, ako bol tento zistený zo strany súdov nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaoberanie sa námietkami takejto povahy zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené. To platí aj vo vzťahu k textovým správam pochádzajúcim zrejme z aplikácie Messenger z nezisteného dátumu, ktorých snímku obvinený predložil k podanému dovolaniu.

K tomu najvyšší súd poznamenáva, že v dovolacom konaní vykonáva dokazovanie celkom výnimočne, a to v prípade podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku. Označené ustanovenie v podstate predpokladá, že na rozhodnutie o podanom dovolaní treba vyšetrovaním objasniť určitú okolnosť, pričom za týmto účelom sa o. i. primerane použijú ustanovenia šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku upravujúce dokazovanie. Najvyšší súd mal po oboznámení sa s priloženou snímku obrazovky predstavujúcou prílohu k podanému dovolaniu za to, že v podstate nepreukazuje žiadnu významnú okolnosť, čo ostatne konštatoval v podanom dovolaní aj obvinený, keď uviedol, že po skutku komunikoval s poškodenou. Ak obvinený s odkazom na označenú komunikáciu argumentuje opäť s poukazom na to, že jeho právoplatné odsúdenie je „dielom matky poškodenej“, najvyšší súd opätovne konštatuje, že aj v tejto súvislosti ide o skutkovú námietku spochybňujúcu hodnotenie dôkazov a skutkový stav, ktorý bol ustálený skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Nejde teda o spôsobilý dôkazný návrh, ktorý by podmieňoval postup podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku, naopak: pre takúto skutkovú námietku znovu platia totožné právne úvahy ako tie, ktoré najvyšší súd už podrobne vyjadril vyššie.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd v trestnej veci obvineného nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Nakoľko najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu označeného obvineným rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.